

erkjendes og maa erkjendes for at have været aldeles ubevidst om, hvad han gjorde. Det er efter min Formening at slaa en Streg over en af de væsentligste Fordringer, som overhoved maa stilles til Straffskyld, og det er niig fuldstændig umuligt at indse, hvorledes man kan stille Fordringerne for at kunne domfelde en Mand anderledes, fordi han er kommen i en Soldatertrøje, end man gjorde, forinden han var kommen deri. Betingelserne for Straffskyld maa være de samme, enten man staar overfor Militære eller overfor Civile. (Udfrydelse). Betingelserne for Straffskyld maa være de samme, det tror jeg er en Sætning, som ikke kan beskrives, og det er min fulde, min uroffelige Overbevisning, at saaledes er det. Hvad man kan anføre til Fordel for § 50, er let at indse; det er alt sammen praktiske Hensyn. Man tror, at man ikke tør stole paa en rigtig Opfattelse fra de militære Domstoles Side; man frygter for, at de militære Netter ikke i samme Grad som de civile Domstole skulle forstaa eller formaa at drage Grændsen imellem de Tilfælde af Drukkenskab, hvor Tilregnelighed er ubeløst, og de Tilfælde, hvor dette ikke kan siges, men det er efter min Opfattelse paa ingen Maade berettiget paa Grund af en saadan Mistillid til de militære Domstole at omstøde et af de allerførste Principer for en retfærdig Straffelovgivning. Naar man dernæst har sagt — blandt Andet sagde den meget ærede Ordfører det for et Dieblit siden — at man ved en modsat Bestemmelse ligesom fatte en Vremie for at drikke sig fuldstændig drucken, er det af den Slags Argumenter, som vi ogsaa hørte her i denne Sal for en Del Aar tilbage, da vi forhandlede den almindelige, borgerlige Straffelov. Det undrer mig imidlertid at høre dette Argument gjentaget fra den ærede Ordførers Side, fordi det forekommer mig pinsynligt at bero — han tillade mig at sige det — paa en noget uklar Lankegang. Der er Tale om, hvad der gøres i en Tilstand af Drukkenskab, hvor al Tilregnelighed, al Bevidsthed er ubeløst. Dersom den Mand, som har bestemt at drikke sig fuld for i denne Tilstand at udføre en Forbrydelse, virkelig i det Dieblit, han udfører Forbrydelsen, kan tænkes at gøre det i Genhold til den Beslutning, han har taget om at drikke sig fuld, er dette et fuldstændigt afgjørende Bevis for, at han har været sig bevidst. Har han nemlig Grindringen om denne Beslutning, handler han i Konsekvens deraf, er han ikke uden Bevidsthed, og han er da heller ikke utilregnelig; dette Raisonnement beror altsaa virkelig paa en Uklar-

hed i Lankegangen. Jeg veed meget vel, at man er bange for en Bestemmelse, som udtaler, at den Utilregnelige ikke kan straffes; jeg veed, at en saadan Bestemmelse vækker Frygt for mangt et Misbrug og jeg forstaaer meget godt, at man navnlig i Militæretaten er bange for de praktiske Følger af en saadan Bestemmelse, men jeg vil minde om, at en lignende Frygt blev udtalt i denne Sal under Behandlingen af den almindelige borgerlige Straffelov, og jeg vil opfordre de ærede Medlemmer af denne Forsamling til at gøre sig bekendte med, hvilke Virkninger den borgerlige Straffelovs Bestemmelser i denne Henseende have havt gennem den halve Snes Aar, den borgerlige Straffelov har været i Virksomhed. Det er overordentlig almindeligt, at netop den Slags Undskyldninger paaberaabes i Kjøbenhavn. Man gennemgaa Kriminalrettens og den offentlige Politirets Annaler, og man vil finde det overordentlig hyppigt, at Drukkenskab paaberaabes; men i hvor mange Tilfælde er Nogen erklæret fri for Straf paa Grund af paaberaabt Drukkenskab, i hvor mange Tilfælde har Retten erkjendt, at der havde været en Drukkenskab til Stede, som fuldstændig ubeløst Tilregnelighed? Jeg tror næsten i intet Tilfælde, og dette er vel det bedste Bevis for, at der ikke er praktiske Grunde til at frygte for Bestemmelsen: saaledes som man har ment. Iøvrigt vil jeg erkjende, at der i de militære Forhold kan være nogen Anledning til at stille Sagen anderledes end paa den almindelige borgerlige Lovgivnings Omraade, men i hvilken Henseende? I den Henseende, at det er fuldstændigt i sin Orden, at man i de militære Forhold erklærer Drukkenskab for en Forbrydelse i og for sig. Man sætte en alvorlig Straf for Drukkenskab, navnlig i Tjenesteforhold, og særligt hvor der kan være Tale om Udøvelse af Tjenesteplicht. Jeg har Intet imod, at man sætter denne Straf med en saadan Bids, at det derigjennem bliver muligt ogsaa at tage Hensyn til de Excesser, de Gjerninger, Manden i sin Drukkenskab har udført; men Et er i og for sig at straffe Drukkenskab, fordi det i mange Tilfælde er en Forsyndelse at drikke sig fuld, og fordi det bliver en Forbrydelse, naar man gjør det under saadanne Omstændigheder, at man kan frygte for, at man i sin drukkne Tilstand vil begaa Retstræfkensker, men noget ganske Andet er det at udtale, saaledes som her i § 50, at den af Drukkenskab utilregnelige Mand skal straffes paa samme Maade som den fuldt tilregnelige. Det